

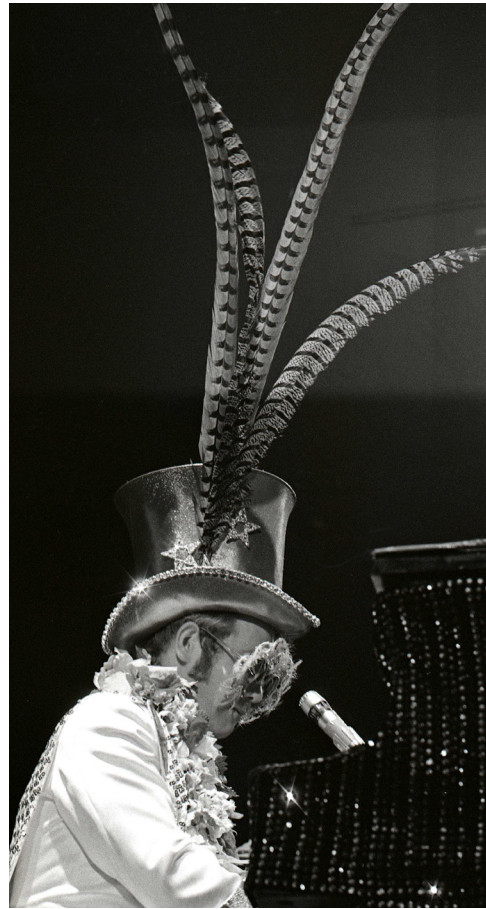
INHOUD

INLEIDING	06
Hoofdstuk 1 'IK WAS ZEER TIMIDE, ERG ONZEKER'	08
Hoofdstuk 2 OP VELE MANIEREN GRANDIOOS	20
Hoofdstuk 3 DE KOMST VAN ROCKET MAN	32
Hoofdstuk 4 DE ZON GAAT ONDER	42
Hoofdstuk 5 'DRUGS, SEKS EN ZINLOZE LIAISONS'	54
Hoofdstuk 6 BESCHERMENGELEN	68
Hoofdstuk 7 'EEN INSPIRATIE VOOR EEN HELE GENERATIE HOMOSEKSUELEN'	78
Hoofdstuk 8 'HET VERMOGEN VAN EEN OUDER OM LIEF TE HEBBEN IS EINDELOOS'	88
Hoofdstuk 9 'IK BEN NOOIT MAAR ZO'N BEETJE EEN BEIGE FIGUUR GEWEEST'	100
MUZIEK EN PRIJZEN	114
NOTEN	120
FOTOVERANTWOORDING	124

HOOFDSTUK 3

DE KOMST VAN ROCKET MAN

‘... er was echt leven na The Beatles. Jongens en meisjes klommen op het podium en probeerden hem aan te raken terwijl hij optrad.’

In 1971 was Elton John in de media net zo alomtegenwoordig als op het podium. In de Britse pers verschenen talloze lijvige stukken, terwijl Elton zelf langdurig door Groot-Brittannië en de VS tourde. In april trad hij her en der op in Amerika, waarbij zijn witte laarzen met groene vleugeltjes een vast onderdeel werden van zijn uitdossing.

Zijn kleren en zijn capriolen werden steeds wilder. Hij had nu kort haar en zijn puntlaarzen waren ‘passende rekwisieten voor zijn handstands op de piano, waarbij hij over de pianotoetsen leek te vliegen’. Hij droeg ook shirts met cartoonkarakters erop ‘en gestreepte korte broeken waar zijn krachtige benen uit staken.’¹

Zijn concerten bewezen dat er ‘echt leven was na The Beatles. Jongens en meisjes klommen het podium op om te proberen hem te omhelzen terwijl hij speelde.’ Af en toe stopte hij even om iets te zeggen in de trant van: ‘Luister... jullie kunnen maar beter van het podium afgaan, anders slaat de politie jullie de hersens in.’²

Toen was Scandinavië aan de beurt, en vervolgens het Crystal Palace, en in augustus alweer naar de States voor een week aan de oostkust, een week aan de westkust en een korter verblijf in Las Vegas. Nu droeg hij een spijkerbroek met bretels, en een grote witte button waar ‘Bitch, bitch, bitch’ op stond (mogelijk een reactie op de kritiek over het aantal albums dat hij in één jaar had uitgebracht).

Maar een van de echte problemen die critici hadden met Elton was dat hij ‘geen beweging of idee leek te vertegenwoordigen’. Zoals Margaret English het omschreef in het tijdschrift *Look*: ‘Hij is een volbloed professional, een vlijtige harde werker die precies lijkt te weten wat hij doet – alleen vertelt hij het niet aan ons.’³

Elton had al succes in Groot-Brittannië en in de VS, maar Europa, Japan en Australazië moesten nog veroverd worden, dus Elton maakte een tournee van zes dagen in Japan en Australië tussen 16 en 31 oktober, 1971.

En alsof hij het nog niet druk genoeg had, was het vierde studio-album in de maak. Het kreeg als titel *Madman Across The Water* mee en werd uitgebracht in november 1971. Producer Gus Dudgeon had een team van sessiemuzikanten en orkestmusici verzameld. De zware strijkarrangementen van Paul Buckmaster gaven het album ‘een duistere en spookachtige sfeer’ mee.⁴ Maar dat betekende wel dat er ‘iets van een breu’ zat tussen Eltons verschijning bij optredens en zijn studiogeluid.⁵ Het blad *Rolling Stone* was niet onder de indruk en stelde dat de teksten ondoordringbaar waren en dat de muziek ‘moeilijk en soms uiterst mistig’ was, waaraan toe werd gevoegd dat Elton ‘een beter verhaal’ nodig had om over te zingen.⁶

ALS MIJN MOEDER MIJ ELTON KAN NOEMEN, KAN IEDEREEN DAT

In de lente van 1972 kocht Elton een huis in Surrey, ‘in het hart van de Engelse effectenhandelaarsbelt’, voor 50.000 pond. Het was een opmerkelijke stap vooruit – anderhalf jaar daarvoor had hij nog een maisonette gedeeld met Bernie, Sheila en Derf. Hij kocht ook een huis van 15.000 pond voor zijn moeder, in Ickenham, en een witte MGB sportauto. In dezelfde maand was hij getuige van zijn moeders huwelijk met Derf – al die jaren hadden ze samengewoond. En op 6 januari 1972 veranderde hij officieel zijn naam van Reginald Kenneth Dwight in Elton Hercules John. ‘Reg hoort bij het ongelukkige deel van mijn leven,’ vertelde hij tegen journalist Tony Parsons. ‘Ik kan er niet tegen als mensen me Reg noemen... Als mijn moeder mij Elton kan noemen, kan iedereen dat.’⁷

Het huis in Surrey, dat al snel de naam ‘Hercules’ kreeg, herbergde op de oprit een hele serie dure auto’s: een Rolls Royce Corniche hardtop, een Rolls Phantom VI, een Ferrari Boxer en een Mini GT. Misschien was het op die manier gewoon typisch een huis van een rockster, maar er was één groot verschil: in plaats van ‘chaos en viezigheid, heerste er orde en nauwkeurig gehandhaafde netheid.’⁸

Hij vertelde aan de *Sunday Mirror* dat hij alleen woonde, zonder personeel [en noemde Reid dus niet]. ‘Ik doe zelf het huishoudelijk werk, ik strijk en kook, gewoon alles dus. Ik vind het leuk om te doen. En zo weet ik tenminste zeker dat het ook goed gebeurt. Ik heb een hekel aan rotzooi en aan stof.’⁹

Als Elton en Reid weg waren voor een tournee, werd het huis bewoond door Sheila en Derf, die dan op de honden Brian en Bruce konden passen (respectievelijk een spaniël en een Duitse Herder). Elton zorgde voor eten bij vele familiebijeenkomsten daar, met grootmoeder Ivy, tantes, ooms, neefjes en nichtjes, de relaties, inclusief die van Dwight en de mensen die voor Elton bij hem hoorden, zoals zijn neef Roy, die een voetbalster was geweest. En hij nodigde natuurlijk regelmatig muzikartiësten uit.¹⁰

(Vorige pagina: Maak er een spektakel van of ga naar huis... Elton in een van zijn showkostuums, een jasje met veren en een bril met glittersteentjes, circa 1973.) (Boven: Verenfantasie.)

(Boven: Poserend voor de camera showt Elton zijn laatste zilveren met rode platformskoenen, 20 centimeter hoog en met zijn initialen erop, in maart 1973.) (Onder: Elton met vier van zijn auto’s, waaronder een Mercedes en een witte Rolls-Royce, in april 1972.)

Reginald Dwight verandert zijn naam officieel in Elton Hercules John.

1972

HONKY CHÂTEAU

In juni 1972 bracht hij *Honky Château* uit, waarop gitarist Davey Johnstone meedeed. Door deze keuze kreeg het geluid van het trio meer body en hoefde Elton niet meer elke solo voor zijn rekening te nemen. Het was de eerste keer dat bassist Dee Murray en drummer Nigel Olsson deel uitmaakten van de eigenlijke studioband, ondanks de bezwaren van producer Gus Dudgeons. Deze keer werd gemikt op 'kortere nummers, minder complexe arrangementen en een luchtigere toon'. Vanwege de belastingen werd de plaat in Frankrijk opgenomen, op Château d'Hérouville, 25 kilometer boven Parijs. Er werd geconcentreerd gewerkt, maar toch was het een ontspannen periode.

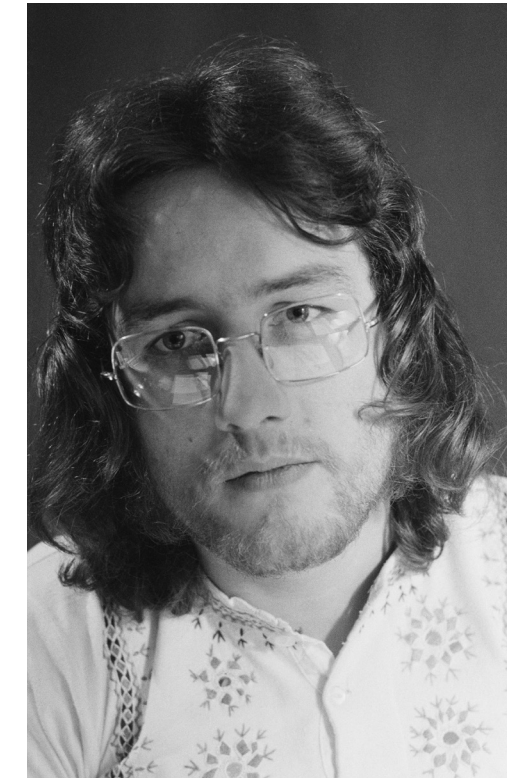
'Ik zag Elton in tien minuten *Rocket Man* schrijven, recht tegenover me aan de ontbijttafel. Ongelofelijk,' aldus studiotchnicus Ken Scott. Bernie kwam elke ochtend beneden met een stapel nieuwe teksten voor Elton. Die koos er twee of drie uit en begon eraan te werken op de piano.¹¹

Dit album zou 'tot op de dag van vandaag de Elton John-plaat met het meest constante, van begin tot eind volgehouden hoge niveau' blijken te zijn, en zou hem van zomaar een ster tot een internationale superster maken. De belangrijkste single was *Rocket Man*, uitgebracht in april 1972. Het nummer haakte in op het toenmalige enthousiasme voor bemande ruimtevaart. Het bereikte een 2de plaats in Engeland en een 6de in de VS, Eltons eerste top 10-single sinds *Your Song*.

Het album deed het nog beter, met een notering op 2 in Engeland en een notering op 1 in de VS, als eerste van zeven opeenvolgende nummer 1-albums van hem in de States. Het was 'de meest speelse' lp die Elton ooit opgenomen had. De plaat 'sprankelde met Eltons piano helemaal vooraan in het geluid, en met zijn fluwelige stem die een versmelting vormde van de soul van Al Green en Marvin Gaye met de humor van de Britse music-hall.¹² Het gemak en het plezier in de muziek zijn eraan af te horen, vooral in het heerlijke openingsnummer *Honky Cat*, waarin Franse musici zorgen voor New Orleans-stijl koperblazersaccenten. De critici waren unaniem positief en beschouwen het nog altijd als één van zijn beste platen.¹³

'Een hoop rocksnobs vonden Eltons wilde en gekke kostuums maar niks.'

(In zijn huis in Wentworth, Surrey, tijdens een fotoshoot voor de cd-hoes van *Elton John's Greatest Hits*, in 1974.)

(Linksboven: De band, bassist Dee Murray, drummer Nigel Olsson, Elton John en gitarist Davey Johnstone, circa 1974.) (Rechtsboven: Producent Gus Dudgeon, februari 1971.) (Onder: Optreden bij Top Of The Pops.)